

92

Hely	Salamon Béla
Idő	"1960"
Személy	
Helyszám	
Szerző:	
Cím:	
Forrás:	Film, Színház, Művészet, 1960. márc. 31.

75 éves
Salamon Béla

„Semmit sem változtál. Epen ilyen voltál harmincöt évvel ezelőtt, amikor félénken beállítottam hozzád első kabarétréfámmal... Mintha ugyanaz a fél szivar fityegne most is a szájad szélén. Mi a titkod? Vagy fiatal korodban is öreg voltál, vagy öreg korodra megfiatalodtál...”

Ezekkel a szavakkal köszöntötte Kellér Dezső a hetvenöt éves Salamon Bélát, érdemes művészt, akit másodízben is kitüntettek a Munka Érdemrenddel.

Ötven éve színpadon, Erről beszélgetünk vele. Emléketben felkődlik egy régi dátum.

– 1915-ben a háború sodort a színpadra. A Royal Revü sörkabarában kezdtem. Aztán – nevet rám –, előfordult, hogy két színikazgató is megfordult a nézőtéren. Mindkettő fiatal nőt keresett és mindkettő engem hivatott be műsor után, hogy leszerződtessem. Próbálni kezdtem az egyik színházban, de mert úgy éreztem, hogy a rendező tanácsaival túlságosan „rámfekszik”, átszaladtam az Apolló kabaréba. – Aktuális még a szerződéselem? – kérdeztem. – Igen. – Aláírtam. Aztán siettem vissza az előző színházba próbára. – Leszerződtem – újságotam. – Mikor? – lepődtek meg. A második és harmadik felvonás közt.

Néhány évvel később Nagy Endrével megnyitották a Teréz körüti színpadot.

– Hogy csak néhány nevet említek a szereplőgárdából: Nagy Endre, Medgyaszay Vilma, Gózon Gyula, Pethes Sándor, Boros Géza, Herczeg Jenő, Komlós Vilmos, Peti Sándor és – jómagani. Ugye, nem volt nehéz színházat játszani? Én sminkelni nem szerettem, Maszkot sem készítettem. Úgy gondoltam: beszéljen a szerző és a szem.

Salamon Bélát 1939-ben leparancsolták a színpadról. Akkor könyvet írt színész-kalandjairól. Maga terjesztette.

– Azt mondja valaki egy irodában – meséli erről – kérem, én a könnyű műfajt nem szeretem. – Nézze, uram – feleltem. – Én reggel hatkor kelek, emeletről-emeletre gyalogolok, most három óra van, még egy könyvet sem adtam el. Ez magának könnyű műfaj?

A felszabadulás és a megfiatalodott közönség őt is megfiatalította. Sok derűs figurát vitt színpadra természetes kedvességgel, közöttük a jellegzetes pesti figurát, Pomócsit...

Salamon Béla ezután arról beszélt meghatott szavakkal, hogy únokája gyakran kint játszik még este is az udvaron. Anyja hívja: Juditka, gyere haza, késő van. És Juditka így szól: úgy szeretnék még játszani. Salamon Béla Szép Ernő sorait idézte még: „Kérem, én még nem játszottam, nem játszottam, – Játszani szeretnék mos-

ta...” – En nem mondhatom, hogy nem játszottam – folytatta. – Tudom, hogy késő van... De úgy szeretek játszani... Hadd játsszam még egy kicsit...

Sírt. Hanem hetvenöt éves születésnapon ezt maga nevetteő színésznek is szabad!

N. J.